

Ο 'ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξωτερικό Φρ. Χρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΣΥΝΔΙΕΤΑΙ: Στη κιάλια της Πλατείας Συντάγματος, 'Ομονοίας, 'Υπουργείου Οικονομικών, Σταδίου Τροχιοδρόμου ('Οφθαλμιατρείου), Σταδίου 'Υπουργείου Σιδηροδρόμου ('Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «'Εστίας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΑΔΙΑΦΟΡΟ

Αν οι «Εκκλησιαζουσες» του 'Αριστοφάνη τραβήξανε το διάολό τους κ' έγιναν άγνωστες στ' άπλυτα χέρια του Κουρούπη. Τό περιμέναμε και γι' αυτό και μιά διάθεση δεν έχουμε νάνοιζουμε φιλολογική συζήτηση μαζί του. 'Ας συζητήσουν όσοι άνόητοι πίστευαν πως μπορούσε το δημοσιογραφικό αυτό κουμπί να βγάλη ποτέ καλύτερη δουλιά. 'Εμείς δυό λόγια μονάχα θα πούμε, όχι στον Κουρούπη—για όνομα του Θεού!—μα σ' εκείνον που διευθύνει την 'Αστυνομία μας, γιατί κάθε δουλιά φιλολογική του Κουρούπη, και μάλιστα την τελευταία, μονάχα άστυνόμοι και άστιάτροι μπορούνε να την κρίνουν.

Ασιπών λέμε και ύποστηρίζουμε πως η 'Αστυνομία έπρεπε με κάθε τρόπο να έμποδίση να παρασταθούν οι «Εκκλησιαζουσες», όχι από σεβασμό στον δυστυχισμένο 'Αριστοφάνη, μα χάρη κεινώνε που τις άκουσαν. 'Αν παρα-

σταθήκανε οι «Νεφέλες», έχουν τόσα έλαφρυντικά, άφου μεταφρασθήκανε από τον Σουρή, πούναι έπ' τέλους ποιητής, κ' η μετάφρασή του ήτανε φιλολογική, εύσυνείδητη, τίμια, κι όχι αίσχρη και πομπιερμένη.

Ο Κουρούπης όμως τί έκανε; 'Ο,τι μπορούσε να κάνει κάθε Κουρούπης. Πήρε το άρχαιο κείμενο, πήρε και μιά κουτσογαλαϊκή μετάφραση—γιατί άρχαία έλληνικά δεν έμαθε και δεν ξέρει—τη μετάφρασε κουτσά στραβά, όπως μπόρεσε, φροντίζοντας να φουσκώνη μόνο, σά γουρούνια, κάθε αίσχρότητα που άπαντούσε στο κείμενο, κ' έτοιμ σερβίρισε το αίσχρουργημα αυτό άπάνω στη σκηνή. 'Αν καταπιανότανε αυτή τη βρωμοδουλιά η 'Αρχόντω ή η 'Αντωνάδαινα θα τα κατάφερναν καλύτερα, γιατί καλύτερα ξέρουν την γλώσσα του Κουρούπη. Καί θέλαμε να ξέσσουμε αν τότε η 'Αστυνομία, μ' ένα ξερό «άπαγορεύεται άυστηρως η είσοδος εις τας κυρίας», θάβηκε την κ. 'Αρχόντω ή την κ. 'Αντωνάδαινα να μεταφέρουν άπάνω στη σκηνή τη γλώσσα που μιλιέται στα παρθεναγωγεία τους.

'Αστυνομικό σκάνταλο λοιπόν έχουμε κ' έδω κι όχι φιλολογική άποτυχία. Για σκεφθήτε το λίγο σοβαρά και θα ήπτε πως άμέσως θα τρέξετε να συχαρώτε τον κ. Σκωτίδη και να του ευχηθήτε πάντα με τέτοια ραπανόφυλλα να στεφανώνεται η άστυνομική δράση του.

ΑΚΟΥΣΤΕ

τά χρυσά μαντάτα, ο Ρωμαίοι, και χειροκροτήστε. 'Η έθνικωτάτη «'Εσπερινή» από την 1 του Σεπτεμβρίου μεταφέρει τα γραφεία της, τα έθνικωτάτα, στο μέγαρο Δεμερτζή, άπέναντι από τους Βασ. σταύλους.

Τόχετε για μικρό αυτό; Για σκεφθήτε το λίγο! 'Η «'Εσπερινή» στο μέγαρο Δεμερτζή! 'Εχει σημασία το πράμα. Και μεγάλη, μάλιστα. Τό φωνάζει δα κ' η 'Ιδία. «'Η «'Εσπερινή» εγώ και έν τούτω καινοτομούσα... έγκαθιστά τα γραφεία της εις τό περικαλλές τούτο μέγαρον, συντελούσα άλμακτικώς εις την προαγωγήν και της έξωτερικης και της έσωτερικης παραστάσεως του 'Ελλ. τύπου».

Τα συχαρήκια μας λοιπόν στον 'Ελλ. τύπο που η «'Εσπερινή» τον προαγάγει κ' έξωτερικώς. Για την έσωτερική προαγωγή του φροντίζει πιά ό 'Ιδία.

Μα τα συχαρήκια μας άκόμα και στο 'Ελλην. δημόσιο που ύποστηρίζει τέτοιες έθνικές ψευτοφυλλάδες σαν την «'Εσπερινή» και τους δίνει τα μέσα να νοικιάζουν μέγαρα και να μάς γεμίζουν σάλια σά νιόπλουτοι άρχοντοχωριάτες.

άφήσιμ' αυτά. 'Ερχεσαι λίγο ως τό σπίτι μας είπ' η μάννα μ' να μάς διαβάσης ένα γράμμα που μάς έστειλεν ό γαμπρός;

—Δε μ' λες καυμέν' τόσες ώρες να σ' πω κ' εγώ καλώς τα δέχτηκες; Μ' τί σ' έγραψ';

'Η Μαρουδή έκοψε τα γέλια.—Μ' σάν ήτανε να ξέρουμε τί έγραψ', τί σ' θέλεις είναι να τό διαβάσης.

—Καλά λες Μαρουδή μ' εγώ είμαι έξαχσμέν'.

Σε λίγο βρίσκονταν κ' οι δυό στο σπίτι της Μαρουδής —'Ελα, της είπε η θειά Λένη, καυμένη, Κατίνα να ζήσης' κάθε ώρα και σ' άνοχλούμε.

—Δεν πειράζ' καυμέν' και σ' δόσε μ' τό γράμμα.

Τό πήρε και τό διάβασε πρώτα με τό νού της, ένψ ή Μαρουδή σκυμένη στον ώμο της ξεφώνιζε τα γράμματα ένα ένα.

'Εξαφνα ή Κατίνα γυρίζει και λέει.

—'Αίντε θειά Λένη κύττατε να κάν' άλλο γαμπρό, τούτος δεν είναι για τέ σένα.

'Η θειά Λένη δεν άκουσε καλά. Ντε μωρή Μαρουδή, είπε, σάπα έσύ τώρα ν' άκούσωμε τί λέει. Πώς είπες Καλιόπη μ' έχασα και τ'ονομά σ' Κατίνα μ'.

—Να θέλ' λαγούς με κδούνια, είπεν ή Κατίνα

—'Εμ' πως έν' αυτό; δώσε μας να καταλάβουμε.

—Να τί λέει τό γράμμα' θέλω λέει τό σπίτι' να είναι σ' ν' άπάνω γειτονειά, κι' άλλες 20 λίρες άκόμα.

—Μ' τώρα θα π'ε γενηήσ'.. έκανε ή Μαρουδή.

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

μας Judas Errant κατάφερε κάτι που θα τιμήση με δαύτο στ' αλήθεια τό Ρωμαϊκό θέατρο. Θυμόσαστε βέβαια τήν άνάτο δόγημά του «Μπήκαν κλέφτες στο μαντρί», που τό δημοσιεύσαμε πέρσι τό Δεκέμβρη. Λοιπόν τό δόγημά του αυτό κάθισε και τόρτιαζε κωμωδία με τρεις πράξεις και με τραγουδία που τό τόνισε ό κ. Μπούκης, ένας νέος, μουσικός που τώρα τελευταία γύρισε από τη Γερμανία.

Σάν παρασταθή ή κωμωδία αυτή—κι αν προερχάση θα την παραστήσουν φέτος στο «'Αθήναιο»—θα δούν οι Ρωμαίοι κ' ένα γνήσιο Ρωμαϊκό έργο, βγαλμένο από τη Ρωμαϊκή ζωή και γραμμένο από Ρωμαίο άληθινό συγγραφέα που φρόντισε, σάν τόγραφε, να ξεχάση, στα διάβασε και να θυμηθή μονάχα στα είδε κι όσα αίστάνθηκε.

Να παρασταθή μιά φορά ή κωμωδία του συνεργάτη μας. Αυτό μονάχα ζητούμε. Και για την θριαμβευτική έπιτυχία της μπορεί από τώρα να ύπογράψουμε άκόμα και τυλίξουμε.

ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ

φύλλο γράψαμε πως δε θα διαλυθή ή Βουλή, άφου ό κ. Δεληγιάννης άποφάσισε να ταξιδέψη στην Εύρώπη. 'Αν ήταν να διαλυθή ή Βουλή, είπαμε, τό ταξίδι του γέρο Κορδονατου θα γινότανε στ' Ιεσσαλία ή στο Μωριά.

Φαίνεται, πως σωστά δε λογαριασάμε, γιατί καθώς μάς έγραψε κάποιος φίλος μας, ίσα ίσα έπειδή ταξιδεύει στο 'Εξωτερικό ό κ. Δεληγιάννης, θάχουμε και διαλυση της Βουλής.

«'Είρετε γιατί ταξιδεύει; μάς ρωτά: ό φίλος μας. Για να δώση αφορμή στους σπαδούς του να του κάνουν, μεθούριον που θα γυρίση από την Εύρώπη, ύπεδοχή. 'Ο' άκουστούν ζητωκραυγές, θα καούν μερικά βεγγαλικά φωτά, θα βγάλη τον άπκαρίτητο λόγο του και τό ρέστα είναι πιά γνωστά άπ' άλλες παρόμοιες περιπτώσεις».

Σά σωστά μάς φαίνονται όλ' αυτά. Μήπως έχετε λόγου σας αντίρρηση;

Η ΜΕΛΕΤΗ

της «'Εφ. της Κυβερνήσεως» είναι πολύ ώφελιμη, τόσο μάλιστα που δημοσιεύονται σωροί πάψεις, μεταθέσεις και διορισμοί των υπαλλήλων. 'Από την μελέτη αυτή μπορεί κανένας να δη όλοφάνερα πως και γιατί κατάντησε σ' αυτό τό άξιοθρήνητο σημείο τό Ρωμαϊκό.

Να κ' ένα παραδειγμα μέσ' από τό σωρό: 'Ας πούμε πως ό κ. Ρουφετόπουλος λ. χ. έχει τα μέσα και πρόκειται να διοριστή κάπου Γραμματέας Ειςρηνοδι-

—Να σκάσης στρίγλα, την άποστόμωσαν ή μάννα της.

'Η Μαρουδή έπεσε κατακόκκινη τ'εμιά κασιέλα—δσο για την Κατίνα, αυτή είχ' άφήση τό γράμμα σε μικρή άρχαία παρθύρα κ' έφυγε άμύλητη—κ' είλε τα μάτια κλειστά, συλλογίζονταν λίγο να την πάρη ό ύπνος' αλλά την ξύπνησε δυνατός στεναγμός. Τινάχτηκε κ' είδε τη μάννα της γεμμένη στο στώμα ν' άναστενάζη βαθιά. 'Αχ! τί ήθελες και με γενούσες, μαννάκι μου.. Τί ήθελες κ' έβανα μες τό σπίτι τό γουμαροπόδαρο... που θα τό βρούμε τό σπίτι σ' ν' άπάν' γειτονιά... 'Εχω και τ' στρίγλα και με σκάς'.. άχ... μαννάκι μ'..θα πιθάνω.

'Η Μαρουδή ζύγωσε κ' έγγισε τό μέτωπό της' έκαie. Πήρε ένα μαντήλι καθαρό και βρέχοντάς το με νερό κρύο τώθαλε άπάνω. 'Εστειλε να φωνάξουν και τη μεγαλύτερη της αδερφή τό Μαριώ' σε λίγο αυτή κατέβαινε τον κατηφορικό δρόμο προς τό σπιτάκι ακούζωντα: ν' έφανε τ' μάννα μ'...π' ν' φάνε τα κεφάλια της.

'Απ' τη φωνή της που πλησίαζε ξύπνησαν ή άρρωστη' τ' είναι ήρ ή Μαρουδή, ρώτησε με βλέμμα δειλό, τρέχα να ιδής πως είναι.

—Δεν είναι κανένας μάννα είπε ή Μ. πίες να κοιμηθής.

—'Ως τόσο έφτασε κ' ή Μαριώ με κλάματα στα μάτια:

—Τί είναι, είπε με φοβερή καικλαμμένη φωνή, τί είναι κ' έπεσε πάλε να πεθίνης, πιδε διάολος ήρθε πάλε και σ' άνώχλησε; 'Εσύ που είστανε, είπε της Μαρουδής, και δεν

φίλεψε.

'Η Μαρουδή που ήταν άπάνω και ύφαινε δεν κατάλαβε καλά πιδε ήρθε' γκαυό φώναζε' πιδε ήτανε μάννα; —'Ελα κατ' Μαρουδή μ' κατέδα, άπ' τό γαμπρό γράμμα.

—'Αμ' πως ήταν αυτό και μάς θμήθηκε, είπεν ή Μαρουδή αδιάφορη.

—Σώπα' μή λες τέτχια, της είπ' ή μάννα της' δε λες καλώς ήρθε; μόνη κάθεται αυτού και μ' ψάλλεις;... καβαλλάρης έν' αυτός, έ,τι θέλει κάνει' δε στοχάζεσαι μαυρισμέν', σά σ' άπαρητήσ' που θα βρούμε γαμπρό; 'Ελα τώρα μην κάθεται, πετάξου μιά στιγμή στην Κατίνα' να έρθη να μάς τό διαβάση.

'Η Μαρουδή, αν και άπρόθυμη, έτρεξε στης Κατίνας, κοπέλλας 20 χρονών, που καθόνταν λίγο παραπέρα άνάμεσα στα πολλά τα δέντρα. 'Ηταν ή μόνη του γειτονίσσα' την βρήκε να κοιμάται, άπ' τον πολύ κρότο όμως ξύπνησε.

—'Εσύ είστανε καυμέν', είπε με τη βαρεία φωνή της, και με χ'τρόμαζες' κ' ένα όνειρο πούγλεπαί τί κρίμα, τώκομεις στη μέση.

—Δεν πειράζ' είπ' ή Μαρουδή με χαμόγελο' τάξε το ότι κ' έμένα που με 'βλέπες είμαι όνειρο και κοιμήσ' πάλε να ιδής κι άλλα.

—'Οχι δα καυμέν' τώρα θελά ξυπνήσω. Τί ώρα ν' άναι; πέρασε τό γιώμα;

—Τώρα; έχ' ώρες που σήμανε κι ό έσπερινός. 'Ας

κειού. Οι θέσεις είναι συμπληρωμένες και για να διοριστεί ο Ρουσφετόπουλος πρέπει να παυθεί ένας άλλος. Ποιός θα παυθεί; "Α, τον βρήκαμε! Ο γραμματέας του Ειρηνοδικείου Φολεγάνδρου κ. Παυσανίας. Δεν μπορεί όμως να πάει στη Φολεγάνδρα ο κ. Ρουσφετόπουλος, γιατί τη θέση αυτή την ζητάει ο Γραμμ. του Ειρηνοδικείου Τζουμέρκων κ. Συναλλαγίδης, φίλος του υπουργείου κι αυτός. Μά και ο Ρουσφετόπουλος, ούτε τα Τζουμέρκα θέλει. Πού να τον τοποθετήσουμε;

Για να συμβιβαστούν όλα αυτά, αρχίζει ο περιφημος χορός που χορεύεται μέσα στις στήλες της "Εφ. της Κυβερνήσεως" και κοστίζει τότες χιλιάδες στο Δημόσιο ταμείο.

Καμαρώστε τον τώρα λιγάκι τον χορό αυτόν: «Διορίζεται ο κ. Ρουσφετόπουλος γραμματέας του Ειρηνοδικείου Κυθήρων αντί του κ. Ν. μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Αργολιστής, αντί του κ. Χ. μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Παξών, αντί του κ. Β. μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Αιγιάς, αντί του κ. Γ. μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Ανάφης, αντί του κ. Τ. μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Τζουμέρκων, αντί του κ. Συναλλαγίδου μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Φολεγάνδρου, αντί του κ. Παυσανίου απολυμένου.»

Βάλτε τον χορό κάτω, κοιτάξτε τις αποστάσεις, λογαριάστε τα οδοιπορικά έξοδα κ' έπειτα δώστε δέκα ρακέλλα στο Ρωμάλικο.

Για να διοριστεί ένας φίλος του κόμματος, δέκα έκοσι άνθρωποι αναγκάζονται να οργώσουν από την μια ως την άλλη ακρη την Ελλάδα, και τα έξοδα του οργώματος πάντοτε στη ράχη της Ψωροκώστινας.

Τι άσυνείδητοι άρτοι οι ξενοδόχοι! έλαβε κάποιος αγαπητήμένος. Τις προάλλες ένας μου κάθισε ένα κάλικο πεντάδραχμο, που άκόμα δεν κατόρθωσα να το ξεγυρώσω.

Η άπάθεια των καλών ανθρώπων βλέπεται πιο πολύ από την ενέργεια των κακών.

—Κατηγορούμενος, είπες ο δικαστής, θα πεις τρεις μήνες φυλακή για να μάθεις άλλοτε να κλέβεις πρόβατα.

—Άδικα άδικα, είπες ο κατηγορούμενος. Δεν τάκλεψα, δεν τάκλεψα...

—Μήν επιμένεις. Νά, εδώ δυό άνθρωποι που σε είδαν.

—Τι κι' ε' με είδαν δυό άνθρωποι; Έγώ μπορώ να σου φέρω είκοσι που δέ με είδαν.

Δε μάς λείπει τόσο η δύναμη όσο η θέληση, έλεγε ο Ροσεφουός. Συχνά φανταζόμαστε κάτι αδύνατο, μα είναι πρόφαση, κι αληθινά έτσι δε ζητούμε παρά να τα τεράζουμε με την ακαμωσιά μας.

—Τι θα κάνεις, Γιάγκο, δτα μεγαλώσεις; Ρώτησε ο πατέρας παρατηρώντας το γόκο του με καμάρι.

—Θ' αφήσω γένια, είπε άμέσως το παιδί του.

—Μπα! Και γιατί;

—Νά, γιατί θάχω λιγώτερο πρόσωπο να πλένω.

κύνταξες, πιδε ήρθε και τ' ν' άνώχλησε;—Μ' τι θελά κάνω έγώ; είπε δειλά η Μαρουδή.

Η μάννα τους είχε άνασκηκωθή λίγο στο στρώμα—Σώπα Μαριώ μ', της είπε, δεν άκούς π' μάς γυρδένε σπ'τ' σ' ν' άπάνω γειτονιά.

—Έ'ε σα γυρδένε.. δεν είχαμε τίποτα; δ,τ' τσιτωτάξά με, κείνο θα πάρνε, σα θέλνε..

—Άμ' δεν άκούς πούχε γράμμα ή γαμπρός.

—Έ'ε σάν είχε γράμμα κι ή γαμπρός, αύτες τονέ δάνουν, δεν τα ξέρουμε; όμως τι να κάνουμε; να πεθάνη; το τάζουμε το θεό μ' νάρθω έγώ δώ' να καθήσω..χαρά στο θάμμη κ' έπεσε να πεθάνη.

Η άρρωστη άκουε,μα λίγο λίγο έπεσε πάλε στο στρώμα άποκαρωμένη. Η Μαρουδή έτρεξε να τη σκεπήσει και της άλλαξε το βρεμμένο πανί άναψε και το λύχνο, γιατί είχε νυχτώσει και κάθισε χαμπηλά κυττάζοντας τη μάννα της· αύτε κάπως την είχε ξελαφρώσει ή διέδοδο που της βρήκεν ή Μαριώ και γ' αύτε οι στεναγμαί της δεν ήταν βαθύ σαν και πρώτα. Κάποτε—κάποτε όμως παραμιλούσε.

Η Μαρουδή όπως είπαμε, είχε καθήση χαμπηλά· δεν είχε φάρ τίποτα—και πιδε κύτταξε φαί κείνη την ώρα άλλα δόθηκε στους λογιμούς που παράδερναν το πένεμα της: αλήθεια που θα την εδρίσαν τόση προίκα; κι α' αυτό—γιατί μπορούσε και να δανειστούνε—άλλα το

ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΠΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΥ ΡΟΜΠΙΝΣΩΝΑ *

Έ'ελα βράδυ προτού βασιλέψη, περνούσανε ο Γιάννης κι η Μυριέλλα σε μια βεματιά. Θεόμορφο κι άγριο το μέρος, ή βεματιά πιασμένη μεταξύ βουνού και κορυφούλα κατόντικρυ στο βουνό. Ηθελεις ως μια ώρα για να πäs ίσια με κεί από τα συνηθισμένα τους τα καττόπια· λοιπόν ή απόσταση άκριτούτσικη, και φόβος δεν είτανε νάπάντρες γνωστά προσώπατα, γιατί πρös το βράδυ δεν άπομακρύνονται τίποτα τα ζώα. Μά κ' ή βεματιά έμοιαζε σαν κλεισούρα, βαθειά βαθειά κιόλας, πρσινούμαθρη σπάνηπλάγια της. Κάτω, λίγο λίγο και παίρνοντας ένα ένα τα χορταράκια, που να πήε, το κιστό· συνέφτανε τη φωλιά του.Τό φως τουρανού σα νάποξέχναε πιο πρόθυμα τη βαθυστιά εκείνη, σα να τραβιούντανε πιο γοργά, για να την άφήση πιο ήσυχη. Φαίνονταν πäs εκεί άπάνω είτανε μέρα, μόνο από την άνημεριά, κι όντας σήκωνες τα μάτια, πελώριες, τρομαχτικές, σαν πλατύφραδα μαχαίρια πορφυροδαμμένα, του ήλιου οι κρσσοκύνινες άχτίδες, που κατεβαίνανε από της Δύσης τα βουνά, σκιζανε τα κλωνάρια, κόφτανε τα δέντρα, τρύπαγαν το χώμα της κορρούλας μεριά μεριά.

Και σαν άρπαγμένος, σα μαγεμένος από το θάνατο του ήλιου, που άκόμα και στο ξεψύχημά του, σπέρνει ζωή, ο Γιάννης έσφιξε το χέρι της Μυριέλλας, κι από της είπε ψιθυριστά·

—«Έ'ε μου φίλκας τα κιστόλαδα στο βουνό· γιατί να μη σου φιλήσω τώρα τα δικά σου, που τα θέλω;»

Έγυρε το κεφαλάκι της σιγά στο στήθος του Γιάννη, με τα μάτια της άνεβασιμένα πρös του Γιάννη το στόμα. Στο γέρισμό της όμως, κάτι άντικρυσαν τα μάτια της στο βουνό.

—«Στάσου! Στάσου! Παρέκει!»

Όρθια στα πρωτοβράχια του βουνού, άπάνου από τη βεματιά, είδε η Μυριέλλα την κατσίκη, την κα-

Κοίταξε τα φύλλα 96, 77, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109

τσίκη την αγαπημένη, που τους κοιτάζε άκίνητη.

Έγυρε το ζώο σιγά, ότι που γύρισε το κεφαλάκι της ή Μυριέλλα έφυγαν κι άφτοι άκλουθώντας τη βεματιά, μα δεν ξέρω τι άξήγητη λύπη στάλαζε στο φιλί τους που τόκανε άκόμη πιο γλυκό.

Ηθκανε πίσω με το φεγγάρι, άργυράδιστα. Την πήγε ως το καρδί της, όπως την πήγαινε κάθε βράδυ. Μά εκείνη τη νύχτα, καμώθηκε πäs την άφρινε, τράβηξε λίγο παρέκει, έπαιε στο χορτό. κ' έμεινε ίσι με το πρωί, να τη φυλάει.

Πού είναι ο άθρσπος άνεξήρητος; Μά που είναι και μόνος, μόνος καθαυτό, άνάγγιχτος άπ' ήλους κι άπ' όλα; Θέλεις να περουν οι ώρες του με δέντρα μονάχα τριγύρω του; Θέλεις να ζή τριγυρισμένος από ζώα; Θέλεις να τον άνεβάσης στα σύννεφα, να κάθεται κεί άπάνω με την άτμοσφαιρά όλόγυρά του και μόνο; Τι φελά; Τριγύρω του πάντα κάτι θα έπαρχει, που θα τονε σκαλώνη. Συμπερικυκλωσιά βρέσκει παντού, κ' ή συμπερικυκλωσιά, όπως κι αν είναι, θα κυβερνή, θαλλάξη τη ζωή του, με τη ζωή του θα συννεργή. Ζωή δική του και δική του ενέργεια ο άθρσπος δεν έχει. Ός κ' ή καρδιά του είναι: ότι μπορεί να την κάμη ο άέρας που φυσά ή ήλιος που βασιλέψει, και μις κατσίκας ματιά στάνει να σου χαλάση τα φρενα. Όνειρο είναι ή άπόλυτη λευτεριά. Την περισσότερη τη χείρεσαι στη συντροφιά του άθρσπου, άφου τουλάχιστο σου μοιάζει, κ' έτσι τη νύχτα εκείνη στη Μασατιέρα, φύλαγε ο άθρσπος τον άθρσπο, σύμφρα και πονετικά.

Για βεβαίω διόλου δεν τήχω πäs ή Μυριέλλα δεν το μυρίστηκε τάχα πäs ο Γιάννης κάπου εκεί θα βρισκότανε, και γ' άφτο ίσως κοιμήθηκε καλύτερα. Έως πάλι δεν άξίζουμε τα ψυχολογικά μας, κι άδικα λέμε πäs ο άθρσπος όλο τον άθρσπο γυρδένει, άφου ο Γιάννης μας, τρέχα τρέχα με τη Μυριέλλα, λέγε λέγε της Μυριέλλας, σα να φοβήθηκε μια μέρα και λέγε και τρέχα, μάλιστα και φίλα, γιατί, να μην κρύφουμε τη, αλήθεια, μπορεί να τον τάραζαν και τα φιλά, που έρ-

μούταν τα γλυκόλογα εκείνα του λεβέντη του γιού τη Άντωνένας. Άλλα γιατί να τον καταφρονή; κι αν έπερνε άλλη τώρα και κείνος; άλλα κι αν δεν παντρεύονταν, όπως είχε πη, τί το όρελος; Αύτε πιά είχε σκαλώθη. Μά να πάλι καλά που ήρθαν έτσι τα πράματα. Μόνο ή μάννα της, ή μάννα της να μην πέναινε. Σηκώθηκε κ' έγονάτισε μπρös στο κόνισμα της Παναγιάς να τη φυλάει, ενώ ή άλλη άδερφή της ήταν γεμμένη άμα την άκουσε σηκώθηκε με τα δάκρυα στα μάτια που κυλούσαν γοργά. Άίντε Μαρουδή μ', είπε, πäs να κοιμηθής ή μάννα μας δεν έχει τίποτα, μή φοβόσαι.

—Έγώ δε φοβάμαι· μά έ'ε γιατί κλαίς;

Κείνη την πήρε το παράπονο—Μ' κλαίω· είναι να μην κλαίω που ήσθανε και ν' έρριζαν τον θάνατ' οι μαυρισμένες. Άλλ' ός είναι, πäs έγώ ταχυά στον μπάρμπη μ'.

Την άλλη μέρα, ή μπάρμπας της, ή προστάτης τους έκαμε παράπονα στο γέρο Βλάση κι αύτες τα πήγε στη γυναίκα του. Άρχισε δειλά δειλά σα μαθητής—Ό συμπέθερος σήμερις εί/ε παράπονα ίέει...

—Τί παράπονα πάλε; πχίος συμπέθερος; τον έλουσαν ισχυρόγνωμη ή φωνή της γυναίκας του· αύτε όμως ήταν σαν να τοδύωσε φόρα κι άρχισε—Νά ή συμπέθερος, ή κύβη Δημητράκης ή συμπέθερος, είναι άλλος; έκαμε παράπονα σήμερις λέει ξέρω κ' έγώ, δεν είναι καλά αύτε τα πράματα, λέει, βάνουμε το παιδί τα λόγια.

σπίτι; και μεν έλεγαν ή άδερφή της να τ' αλλάξουν, άλλα θα ήθελε κι ο άντρας; της; κ' έπειτα θα έρεζε και κείνο της γρηνα-ξεμαραμένης συμπεθέρας; ά, γιατί να κρέμεται ή ζωή της άπ' το θέλημα μις; γρηά; γιατί να μη γεννηθής άντρας; άλλα να που δε γεννήθηκε· τι έπρεπε να κάνουν; άνύπαντρη δεν μπορούσε να μείνη· έπρεπε να πάρη έναν... μά να που πήρε το γιδ του καπετάν Βλάση· τέτχιος γαμπρός μάλιστα· ένας μουσρός, ένας σιχαμένος δυό πιθαμές άντρας· μπα; δίκη λοιπόν είχε ή θεά της; ή Γαρφουλιά, κι αύτε ή άνόητη δεν τούχε σκεφτή. Βλν' αλήθεια πäs ή Μαρουδή, άθωο κορίτσι, δεν τούχε πάρη μ' όλα του τα σοβαρά το πρᾶμμα, την παντρεία τη δική της την είχε πάρη σαν το στεφάνωμα της κούκλας, που έκαναν, όταν έπαιζαν αύτε μικρή με τ' άλλα κορίτσια της γειτονιάς· ελν' αλήθεια, πäs έπλαθε κάθε μέρα με το νου της τα πανηγύρια του γάμου της, πανηγύρια χαρᾶς και τραγουδιών, χορού και ξεφαντωσιών, μα στα πανηγύρια αύτε που μες την πολλή όχλοβοή ξεχώριζαν οι πρώτοι τραγουδιστάδες κ' οι καλλίτεροι χορευτές του χωριού, ένας τόπος ήταν άδειος, μια θέση δεν είχε τον άνθρσπό της, ή θέση του γαμπρού· και γιατί αύτε; γιατί ο γαμπρός ήταν στην Άμερική· και τ' γαμπρός, ένας γεροντομασμένος και της τον είχαν φορτώσει χωρίς αύτε να το καταλάβη. Τώρα πιά τώρα μόνο ένωθε τα λόγια της θειάς της να της καίουν την καρδιά σα λάδι καυτό και τώρα θυ-